

Joelin kirja ja Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkko – numero yhdeksäntoista

Jeff Pippenger

2025-12-25

Numero yhdeksäntoista

Juudan sukukunnan Leijona on Jeesuksen nimi, joka korostaa Kristuksen työtä Hänen profeetallisen Sanansa sinetöimisessä ja sitten sen avaamisessa. Ilmestyskirjan viidennessä luvussa Juudan sukukunnan Leijona, joka on myös Daavidin juuri, voitti avataksen kirjan. Daavidin ”juuri” oli Iisai, ja Iisain juuri oli Peres, ja hänen juurensa oli Juuda, ja hänen juurensa oli Jaakob, ja hänen juurensa oli Iisak, ja hänen juurensa oli Abraham. Daavidin tai Iisain juuri, kun se mainitaan Juudan sukukunnan Leijonan yhteydessä, korostaa alun ja lopun periaatteita, mikä on Alfa ja Omega. Kun Jeesuksen Kristuksen ilmestys avataan Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa, Hänen luonteensa ensisijainen ominaisuus on se, että Hän on Alfa ja Omega. Se, kuka Hän on, on myös se periaate, jota käytetään avaamaan ne profetiat, jotka Juudan sukukunnan Leijona on sinetöinyt, kun Hän määrää ajan koittaneen.

Jumalan profeetallisen Sanan sinettien avaaminen on osa Jumalan lunastustyötä, kun Hän käyttää Sanansa voimaa synnyttääkseen herätyksiä tahtonsa mukaisesti. Sisar White sanoo, että kun Danielin ja Ilmestyskirjan kirjat ymmärretään paremmin, keskuudessamme nähdään suuri herätys. Juuri Jumalan profeetallisen Sanan valo synnyttää herätyksen ja uskonpuhdistuksen Hänen tahtonsa mukaisesti.

Sisarten White viittaa viimeisiä päiviä tarkastellessaan suureen uskonpuhdistukseen, joka tapahtuu Jumalan kansan keskuudessa viimeisinä päivinä. Pyhän historian herätykset ja uskonpuhdistukset saivat kaikki alkunsa Jumalan Sanasta, ja jokainen noista pyhistä ajanjaksoista viittasi siihen viimeiseen suureen herätykseen ja uskonpuhdistukseen, joka alkaa vähän ennen sunnuntailakia. Nämä herätykset syntyvät Jumalan Sanan sinettien avaamisesta. Seitsemän ukkosenjylinää sinetöitiin, samoin kuin Danielin kirja kahdennessatoista luvussa.

Kun sovellamme hajottamisen ajanjakson profeetallisia tunnuspiirteitä, jotka liittyvät 1260:n symboliin, havaitsemme, että Ilmestyskirjan luvussa yksitoista Mooses ja Elia makaavat kuolleina kadulla kolme ja puoli päivää. Jakeessa kahdeksantoista Jumalan vihan aika on tullut. Mooses ja Elia edustavat Jumalan kansaa juuri ennen ihmisen koetusajan päättymistä. He ovat hajallaan 1260 symbolista päivää Sodoman ja Egyptin kaduilla, siellä missä Jeesus ristiinnaulittiin.

Mooses ja Elia saivat voiman antaa todistuksensa jakeesta kolme aina jakeeseen seitsemän saakka, jossa heidät surmataan kadulla. Johannes sai temppelin mittaamisen päätökseen jakeessa kaksi, ja sitten Mooses ja Elia saavat voiman antaa todistuksensa säkkikankaaseen puettuina. Elia ja Mooseksen sanoma annettiin filadelfialaiselle milleriittiselle adventismille vuonna 1844, ja vuoteen 1863 mennessä heidän äänensä oli haudattu niiden tapojen ja perinteiden alle, joita siirretään sukupolvelta toiselle. He saivat voiman antaa todistuksensa kolmen ja puolen vuoden

ajan, ”säkkikankaaseen” puettuina, mikä on vuodesta 1863 eteenpäin lisääntyvän pimeyden vertauskuva.

Kun sovellamme sisar Whiten määritelmää seitsemästä ukkosenjylinästä ensimmäisen ja toisen enkelin tapahtumia edustavina, rivi riviltä etenevällä tavalla muodostamme historian, joka alkaa enkelin laskeutumisella sanoman kanssa; mutta rivi riviltä enkeli on sekä ensimmäinen että toinen enkeli. Toinen asetti jalkansa maan päälle ja toisen jalkansa meren päälle 11. elokuuta 1840, ja toinen saapui 19. huhtikuuta 1844 tapahtuneen pettymyksen aikaan.

Kunkin rinnakkaisen historian seuraava tienviitta on Jumalan käsi, joka liittyy Habakukin tauluihin. Ensimmäisen enkelin aikana laadittiin vuoden 1843 kartta, mutta joissakin luvuissa oli virhe. Toisen enkelin aikana Jumalan käsi on Habakukin taulujen tienviitta; se tuli esiin siinä, että Hän poisti kätensä virheestä. Kun Hän poisti kätensä, sanoma kehittyi vähitellen, kunnes se saavutti huippukohtansa Exeterin leirikokouksessa juuri ennen 22. lokakuuta 1844 tapahtunutta pettymystä.

Nämä kaksi linjaa osoittavat maailmanlaajuisen sanoman, sillä saapuva enkeli asettaa toisen jalkansa maan päälle ja toisen meren päälle, ja innoitus ilmoittaa meille, että tämä edustaa maailmanlaajuisesta sanomaa. Enkeli osoittaa myös viipymisen ajan alun kymmenen neitsyen vertauksessa. Tässä ensimmäisessä tienviitassa näemme myös Jumalan käden tuottavan valheen. Huhtikuun 19. päivänä 1844 profeetallisesti näytti siltä, kuin näky olisi valehdellut, mutta ne, joilla oli kärsivällisyyttä, odottivat, ja vaikka näky viipyi, se ei valehdellut. Mutta kun rakentamamme linja alkaa, ensimmäisen pettymyksen valhe merkitään ensimmäisen tienviitan ominaispiirteeksi.

Sitten Jumalan käden tienviitta ja Habakukin taulut osoittavat, että Jumala peittää erehdyksen ja sitten poistaa kätensä erehdyksen päältä. Milleriläisessä historiassa Jumala salli erehdyksen toukokuussa 1842, jolloin taulu painettiin, ja erehdys tuli sen jälkeen ilmi, kun vuosi 1843 päättyi, mutta vasta jonkin ajan kuluttua Herra poisti kätensä lukuihin sisältyneestä erehdyksestä. Erehdys kesti toukokuusta 1842 jonnekin ensimmäisen pettymyksen jälkeiseen aikaan asti. Ensimmäisen enkelin osalta Jumalan käsi ja Habakukin taulut on merkitty toukokuuhun 1842, mutta Hänen kätensä poistaminen toisen enkelin historiassa sijoittuisi pian ensimmäisen pettymyksen jälkeen.

Tämä osoittaa ”käden” tienviitan profeetalliseksi ajanjaksoksi. Ajanjaksoksi, joka alkaa siitä, että Hänen kätensä peittää erehdyksen, ja päättyy siihen, että Hänen kätensä poistetaan erehdyksen yltä. Tämä Hänen kätensä peittämisen ja paljastamisen ajanjakso on kuvaus Juudan sukukunnan Leijonan työstä, kun Hän sinetöi ja sitten avaa profeetallisen valon sinetin. Hän peitti totuuden ja sitten paljasti saman totuuden—eri valossa, joka ei ollut ristiriidassa alkuperäisen valon kanssa. Hän teki sen saadakseen aikaan milleriittien keskiyön huudon herätyksen ja uskonpuhdistuksen.

Viivytyksen aika, joka alkoi enkelin saapumisesta, päättyi, kun Hänen kätensä poistettiin, ja näin profeetallinen valo avattiin sineteistään; tästä alkoi ”seitsemännen kuukauden liike”, joka johti Keskiyön huudon sanomaan Exeterin leirikokouksessa, missä sanoma kasvoi hyökyaallon kaltaiseksi aina suljettuun oveen asti suuressa pettymyksessä. Jumalan voiman ilmeneminen Hänen Sanansa sinettien avaamisen kautta synnytti yhä voimistuvan herätyksen ja uskonpuhdistuksen.

Vuonna 1863 laodikealaiselta milleriittiliikkeeltä kiellettiin Jordanin ylittäminen, ja se määrättiin erämaahan Elia ja Mooseksen kivittämisen tähden. William Millerin sanoma oli Elia sanoma, ja Millerin perustavaa laatua oleva sanoma oli Mooseksen ”seitsemän aikaa”. Hylätä ”seitsemän aikaa” oli surmata Mooses, ja hylätä Millerin esittämä perustotuus oli surmata Elia. Vuonna 1863 sanansaattaja ja sanoma murhattiin kadulla, ja siitä hetkestä lähtien ainoa tapa löytää heidät oli etsiä heidän hautojaan Jeremian vanhoilta poluilta. He olivat kuolleina kadulla — siihen saakka, kunnes heidät herätetään henkiin. Heidät herätetään henkiin, kun ”seitsemän ukkosen tulevat tapahtumat”, jotka ”paljastetaan järjestyksessään”, toistetaan — sadanneljänkymmenenneljän tuhannen historiassa.

Kun ensimmäisen enkelin historia asetetaan toisen enkelin historian päälle, profeetallinen rakenne tuottaa viitekohdan, jonka avulla voidaan seurata Kristuksen kättä, joka on valo Keskiyön huudon polulla. Keskiyön huudon alkuperäinen valo valaisee polun, ja Hänen ”kunniallisen oikean käsivartensa” valo johdattaa tietä ylöspäin polkua pitkin.

”Näytti siltä, että olin valon ympäröimä ja kohosin yhä korkeammalle maan yläpuolelle. Käännyin katsomaan adventtikansaa maailmassa, mutta en voinut löytää heitä, kun ääni sanoi minulle: ’Katso uudelleen, ja katso vähän korkeammalle.’ Tämän johdosta kohotin silmäni ja näin suoran ja kapean polun, joka oli kohotettu korkealle maailman yläpuolelle. Tällä polulla adventtikansa vaelsi kohti kaupunkia, joka oli polun kaukaisessa päässä. Heidän taakseen, polun alkuun, oli asetettu kirkas valo, jonka enkeli sanoi minulle olevan ’keskiyön huuto’. Tämä valo loisti koko polun pituudelta ja valaisi heidän jalkojaan, etteivät he kompastuisi.”

”Jos he pitivät katseensa kiinnitettynä Jeesukseen, joka oli aivan heidän edessään ja johti heitä kaupunkiin, he olivat turvassa. Mutta pian jotkut väsyivät ja sanoivat, että kaupunki oli vielä hyvin kaukana ja että he olivat odottaneet pääsevänsä sinne jo aikaisemmin. Silloin Jeesus rohkaisi heitä kohottamalla kirkkaan oikean käsivartensa, ja hänen käsivarrestaansa lähti valo, joka hulmusi adventtijoukon yllä, ja he huusivat: ’Halleluja!’ Toiset kielsivät uhkarohkeasti takanaan olevan valon ja sanoivat, ettei Jumala ollut johtanut heitä näin kauas. Heidän takanaan ollut valo sammui, jättäen heidän jalkansa täydelliseen pimeyteen, ja he kompastuivat, kadottivat näkyvistään päämäärän ja Jeesuksen ja putosivat polulta alas alapuolella olevaan pimeään ja pahaan maailmaan.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Kun Kristus kohottaa kirkkaan käsivartensa, Hän käyttää ”kättään” vertauskuvana työstään kansansa johtamisessa. Kun yhdistämme toisen enkelin saapumisen ensimmäiseen enkeliin, joka laskeutui 11. elokuuta 1840, havaitsemme, että kummallakin enkelillä oli sanoma käsissään.

”Minulle näytettiin se kiinnostus, jolla koko taivas oli seurannut maan päällä tapahtuvaa työtä. Jeesus antoi voimalliselle enkelille tehtäväksi astua alas ja varoittaa maan asukkaita valmistautumaan Hänen toiseen ilmestymiseensä. Kun enkeli lähti Jeesuksen läsnäolosta taivaassa, suunnattoman kirkas ja loistava valo kulki hänen edellään. Minulle kerrottiin, että hänen tehtävänään oli valaista maa kirkkaudellaan ja varoittaa ihmistä Jumalan tulevasta vihasta. ...

”Toinen väkevä enkeli sai tehtäväkseen laskeutua maan päälle. Jeesus pani hänen käteensä kirjoituksen, ja tullessaan maan päälle hän huusi: ’Baabel on kukistunut, on kukistunut.’ Sitten näin jälleen pettyneiden kohottavan katseensa taivaaseen ja katsovan uskossa ja toivossa Herransa ilmestymistä. Mutta monet näyttivät jäävän turtuneeseen tilaan, ikään kuin uneen; kuitenkin saatoin nähdä heidän kasvoillaan syvän murheen jäljen. Pettyneet näkivät Kirjoituksista olevansa viivytyksen ajassa ja että heidän tuli kärsivällisesti odottaa näyn täyttymistä. Sama todistus, joka oli saanut heidät odottamaan Herraansa vuonna 1843, sai heidät odottamaan Häntä vuonna 1844. Kuitenkin näin, ettei enemmistöllä ollut sitä voimaa, joka oli luonnehtinut heidän uskoaan vuonna 1843. Heidän pettymyksensä oli lamauttanut heidän uskonsa.” Early Writings, 246, 247.

Molemmat enkelit ovat osa kolmen enkelin joukkoa, joka yhdessä muodostaa yhden vertauskuvan; siksi ne ovat edustamansa sanoman suhteen keskenään yhdenmukaisia, vaikka kumpikin edustaa omaa ainutlaatuista sanomaansa. Molemmilla enkeleillä on käsissään ”kirjoitus”, joka edustaa koetusta. ”Ensimmäisen ja toisen enkelin tulee kulkea rinnakkain” kolmannen enkelin kanssa.

”Jumala on antanut Ilmestyskirjan 14. luvun sanomille niiden paikan profetian jatkumossa, eikä niiden työ saa lakata ennen tämän maan historian päättymistä. Ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat ovat yhä totuus tätä aikaa varten, ja niiden tulee kulkea rinnakkain tämän seuraavan kanssa. Kolmas enkeli julistaa varoituksensa suurella äänellä. ”Näiden jälkeen”, sanoi Johannes, ”minä näin toisen enkelin laskeutuvan taivaasta; hänellä oli suuri valta, ja maa kirkastui hänen kirkkaudestaan.” Tässä valaistuksessa kaikkien kolmen sanoman valo yhdistyy.” The 1888 Materials, 803, 804.

Sisar White yksilöi kolmannen enkelin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeliksi ja osoittaa, että ensimmäisen ja toisen enkelin tulee kulkea rinnakkain sen profeettallisen historian kanssa, jota Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kolmas enkeli edustaa. Näin ollen hän rinnastaa ensimmäisen enkelin laskeutumisen 11. elokuuta 1840 päivämäärään 9/11 ja osoittaa, että Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli on ”kolmas enkeli”. Kolmas enkeli on näistä kolmesta viimeinen, ja ensimmäinen on sen esikuva; tästä syystä Sisar White ilmoittaa meille, että ensimmäisen enkelin tehtävä oli sama kuin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin tehtävä, sillä kummankin enkelin tehtävänä oli ”valaista maa kirkkaudellaan”.

”Seitsemän ukkosta” edustavat tapahtumien jäsentelyä ensimmäisen ja toisen enkelin historian sisällä, joka toistuu kolmannen enkelin historiassa. Inspiraatio on ohjannut, että kun asetamme nämä tarinat rinnakkain ”rivi rivin päälle”, ensimmäisen enkelin laskeutuminen vuonna 1840 vastaa Hänen laskeutumistaan 9/11:nä. Se yksilöi koettelevan sanoman, joka on syötävä kahden todistajan kanssa, ja yhdistää pettymyksen ensimmäiseen tienviittaan.

„seitsemän ukkosenjyrinää” edustavat profeettallista ajanjaksoa, joka alkaa pettymyksellä ja päättyy suurempaan pettymykseen.

Kun ensimmäisen enkelin alaslaskeutumisen profeettallinen linja asetetaan yhdenmukaiseksi toisen enkelin saapumisen kanssa, se tuottaa ”totuuden rakenteen”. Totuus määritellään kolmeksi askeleeksi siten, että ensimmäinen ja viimeinen ovat samat ja keskimäinen askel edustaa kapinaa.

Kun kaksi ensimmäistä enkeliä sovitetaan tähän malliin, syntyy ensimmäisestä ja toisesta enkelistä muodostuva rakenne, joka havainnollistaa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kolmatta enkeliä, ja Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun kolmas enkeli on sekä ensimmäisen että toisen enkelin yhdistelmä.

Ilmestyskirjan kahdeksastoista luvun kolmas enkeli koostuu kahdesta äänestä. Ensimmäinen ääni täyttyi, kun New Yorkin rakennukset sortuivat 11. syyskuuta, ja neljäs jakeen toinen ääni on sunnuntailaki. Ajanjaksolla 11. syyskuuta ja sunnuntailain välillä Ilmestyskirjan 18. luvun kolmas enkeli edustaa ensimmäisen ja toisen enkelin yhdistelmää. Koska näin on, näiden kahden enkelin historian käyttäminen ”rivi rivin päälle” edustamaan Ilmestyskirjan 18. luvun kolmannen enkelin historiaa merkitsee ensimmäisen ja toisen enkelin asettamista linjaan ensimmäisen ja toisen enkelin kanssa.

Kaksi enkeliä saapuu ensimmäiseen pettymykseen, ja molemmat enkelit liittyvät profeetallisesti toisiinsa, ja kummallakin on koetteleva sanoma, joka on enkelin kädessä. Seuraava linjassa esitetty tienviitta on Habakukin taulut, joka liittyy suoraan Jumalan käteen. Ensimmäisen enkelin linjassa vuoden 1843 kartta laaditaan toukokuussa 1842, mutta toisen enkelin linjassa ei ollut karttaa. Kartta oli päättynyt toisen enkelin saapumiseen. Habakukin taulun tienviitta toisen enkelin linjassa on Jumalan käden poistaminen vuoden 1843 kartan lukujen erehdyksestä.

Hänen kätensä peitti virheen ensimmäisen enkelin tienviitassa, ja Hänen kätensä poistettiin juuri tuossa samassa tienviitassa toisen enkelin linjassa. Näin ollen Habakukin taulujen tienviitta ensimmäisen ja toisen enkelin rinnakkaisissa linjoissa edustaa kahta askelta. Ensimmäisessä askeleessa Hänen kätensä peittää virheen, ja Habakukin taulujen tienviitan ajanjakson lopussa Hän poistaa kätensä. Viipymisen aika alkoi toisen enkelin saapumisesta, ja viipymisen aika päättyi asteittain alkaen Hänen kätensä poistamisesta. Habakukin taulujen tienviitta edustaa ajanjaksoa, jonka alussa Kristuksen käsi merkitsee sen ja jonka päättyessä Hänen kätensä merkitsee sen.

Kaksi kättä merkitään ensimmäisen pettymyksen kohdalla, ja kummallakin on koetteleva sanoma, joka on otettava vastaan ja syötävä. Sitten alkaa profeetallisen ajan jakso, joka edustaa perustavanlaatuisia totuuksia, alkaen siitä, että Jumalan käsi peittää, ja päättyen siihen, että Hänen kätensä paljastaa. Seuraava tienviitta on Exeterin leirikokous, jossa keskiyön huuto erottaa ja puhdistaa ne, jotka tahtovat seurata Kristuksen kättä kaikkeinpyhimpään.

Kun Kristus siirtyi kaikkeinpyhimpään, Hän kohotti kätensä taivasta kohti ja vannoi, ettei aikaa enää olisi. Hän oli juuri sinetöinyt ”seitsemän ukkosenjylinää”, jotka kuvaavat kahden ensimmäisen enkelin historiaa kolmannen historiassa toistuvana. Hän sinetöi ”seitsemän ukkosenjylinän” samoin kuin Hän sinetöi Danielin profetiat luvussa kaksitoista. Danielin kahdennessatoista luvussa, ensimmäisenä kolmesta vertauskuvallisesta ajanjaksosta, Kristus kohottaa molemmat kätensä taivasta kohti ja julistaa, että kun Jumalan kansan hajottaminen on päättynyt, ne, joista tulee ”ihmeteltyjä miehiä”, puhdistetaan ja korotetaan uhrilahjaksi. Ensimmäisen ja toisen enkelin rakenne, jota parhaillaan tarkastelemme, ilmaisee vertauskuvallisesti Jumalan käden jokaisessa vaiheessa.

Kun Hän peittää totuuden, se synnyttää pettymyksen, ja kun Hän poistaa kätensä, valo tulee esiin, ja tuo valo on Keskiyön huudon sanoman valo. Ensimmäinen pettymys aina suureen pettymykseen saakka kantaa alfan ja omegan tunnusmerkkiä ja esitetään totuuden rakenteen sisällä. Alku edustaa loppua, ja näiden kahden pettymyksen välinen tienviitta kuvaa Habakukin taulujen sinetöimisen ja sinetin avaamisen vaikutusta, mikä on Jeremian vanhojen polkujen avaamista ja edustaa sitä perustusta, jolle temppeli rakennetaan ennen sunnuntailakia, jolloin valmis temppeli korotetaan kaikkien vuorten yläpuolelle. Totuuden sanan keskimmäinen tienviitta edustaa kapinaa, ja historiassa, jota vehnän ja lusteen lopullinen eroittaminen kuvaa, se tuo ilmi tyhmien neitsyiden kapinan.

Kapina, jota Habakukin taulujen tienviitta edustaa, esitetään etenevänä, sillä kyseessä ei ole yksi ainoa tienviitta, vaan ajanjakso, jolla on määrätty alku ja loppu, niin kuin Jumalan käsi osoittaa. Jumalan käsi on kahdesti ensimmäisen pettymyksen kohdalla, sillä siinä on kaksi enkeliä, joilla kummallakin on sanoma kädessään. Seuraavalla kapinan tienviitalla on alkua ja loppua osoittava käsi, joten silläkin on profeetallisissa tunnusmerkeissään kaksi kättä. Suuremman pettymyksen kolmas tienviitta osoittaa Kristuksen kohottavan kätensä ja vannovan taivaan kautta juuri siinä kohdassa, jossa seitsemän ukkosenjylinää sinetöidään, niin kuin myös Danielin kahdestoista luku. Juuri siinä kohdassa, jossa enkeli merkitsee niiden kahden ensimmäisen enkelin profeetallisen rakenteen päättymisen, joita nyt tarkastelemme, Hän päättää profeetallisen ajan sovellutuksen ja asettaa itsensä rinnakkaiseen kohtaan Danielin kirjassa, jossa Hän ei kohota yhtä kättään, vaan molemmat kätensä.

Danielin kahdennessatoista luvussa on kolme profeetallista ajanjaksoa, jotka avataan sinetistä viimeisinä päivinä, sillä tämä kohtaa Jumalan kansaa viimeisinä päivinä. Ensimmäinen asia, joka mainittiin Danielin viimeisessä huipentavassa näyssä, oli se, että Danielilla, joka edustaa Jumalan jäännöskansaa, oli ymmärrys sekä asiasta että näystä. Viimeinen asia, jonka Daniel kirjoittaa muistiin, on se, kuinka tiedon lisääntymistä käytti Juudan sukukunnan Leijona synnyttääkseen lopullisen herätyksen ja uskonpuhdistuksen niiden Jumalan kansaan kuuluvien keskuudessa, jotka erottuvat niiksi, joilla on ymmärrys. Hän toteuttaa kansansa sinetöimisen avaamalla Ilmestyskirjan ”seitsemän ukkosenjyrähdyksen” sinetistä yhteydessä Danielin kahdennessatoista luvun ”kolmen ajanjakson” sinetistä avaamisen kanssa.

Kun Jeesus osoittaa, että Jumalan kansan voiman hajottamisen kolmen ja puolen profeetallisen päivän päättyessä kaikki ”ihmeet” olisivat päättyneet, Hän osoittaa heinäkuuta 2023, jolloin Ilmestyskirjan yhdentoista luvun katujen kolmen ja puolen kuoleman päivän aika oli päättynyt. Nyt ihmeet olisivat päättyneet ennen sunnuntailakia. Hän merkitsi heinäkuun 2023 kohottamalla ei yhtä, vaan molemmat kätensä. Näin tehdessään Hän merkitsi viivytyksajan päättymisen, samoin kuin silloin, kun Hän poisti kätensä milleriläisen historian erehdyksestä. Ensimmäinen pettymys tapahtui 18. heinäkuuta 2020, Milleriläisten ensimmäisen pettymyksen esikuvan mukaisesti, ja viivytyksaika alkoi ja jatkui siihen asti, kunnes Hän ojensi kätensä toisen kerran kootakseen jäännöskansansa heinäkuussa 2023.

Ensimmäinen pettymys kuvataan Jumalan käden peittävän erehdyksen, joka milleriitoille oli vuoden 1843 tunnistaminen lokakuun 22. päivän 1844 sijasta. Tämä pettymys esitetään

kahdennentoista luvun kahdennessatoista jakeessa. Ensimmäinen pettymys kuvataan Hänen kätensä peittävän erehdyksen, ja sitä esikuvallisesti edustivat ne milleriitat, jotka joutuivat ensimmäiseen pettymykseen. Kahdennentoista jakeen sana on ”tulee”. Autuas se, joka odottaa ja joka ”tulee” 1335:een; autuas se, joka ”tulee” 19. huhtikuuta 1844 tapahtuneeseen pettymykseen. Sanan, joka on käännetty ”tulee”, merkitys on ”koskettaa”. Milleriitit kokivat ensimmäisen pettymyksensä, kun vuosi 1843 kosketti vuotta 1844. Danielin kahdennentoista luvun kahdestoista jae osoittaa sekä 19. huhtikuuta 1844 tapahtuneen ensimmäisen pettymyksen että vielä suuremmin 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneen ensimmäisen pettymyksen.

Kolmesta profeetallisesta ajanjaksosta, jotka avataan lopun aikana, jolloin tieto lisääntyy ja toteuttaa vehnän ja lusteiden lopullisen erottamisen, ensimmäinen profeetallinen ajanjakso ja viimeinen profeetallinen ajanjakso, osoittaen siten sen profeetallisen valon avaamisen, joka sinetöi sataneljäkymmentäneljätuhatta, ovat sama profeetallinen ajanjakso.

Seitsemännen jakeen ensimmäinen ajanjakso on Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kolmen ja puolen päivän hajottamisen päättymisen heinäkuussa 2023, ja kahdennentoista jakeen ajanjakso on tuon saman hajottamisen alku 18. heinäkuuta 2020. Alfa ja Omega oli merkinnyt Danielin kahdennessatoista luvussa seitsemän ukkosen historian historiaksi, joka alkaa 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneesta pettymyksestä ja päättyy kolme ja puoli symbolista päivää myöhemmin heinäkuussa 2023. Yhtä tärkeää on se, että kun Alfa ja Omega merkitsi lopullisen viivytysajan alun ja lopun, Hän kohotti taivasta kohti ei yhtä, vaan molemmat kätensä ja vannoi Hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti.

Ihmisen Poika, joka on Jumalan Poika, tekee valan Isän kanssa juuri siellä, missä Jumalan liittokansan kertomuksen huipentuma sai alkunsa, kun Kristus ensin kutsui Abramin lupauksella ja sitten vahvisti lupauksen valalla. Riisu kenkäsi, sillä seisot pyhällä maalla!

Kolmesta profeetallisesta ajanjaksosta keskimäinen kirjain on nothing less than Aabramin ja Paavalin liittoaikaa koskevan 430 vuoden profetian omegallinen täyttymys, sellaisena kuin se ilmenee jakeen yksitoista 1290 vuodessa. Milleriläisen ymmärryksen valossa lähestyttynä jae osoitti kolmenkymmenen vuoden valmistusajan paaviudelle ja sitä seuraavat 1260 vuotta paavillista vainoa. Aabramin 430 vuotta kuvaavat orjuutta ja vapautusta tietyssä kansakunnassa yhdessä sen kanssa, että ensimmäiset kolmekymmentä vuotta edustavat sitä, että Herra astui liittoon Aabramin kanssa. Pappien kolmenkymmenen vuoden valmistusaika alkoi vuonna 1989 lopun aikana, ja nuo kolmekymmentä vuotta päättyvät sunnuntailakiin, jolloin jae osoittaa hävityksen kauhistuksen asetettavan, ja tämän jälkeen se vainoaisi Jumalan kansaa 1260 vertauskuvallisen vuoden ajan, yhdenmukaisesti Johanneksen Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevien 42 vertauskuvallisen kuukauden kanssa.

Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen reformatorinen liike alkoi vuonna 1989, kun Herra aloitti työnsä valmistaakseen papiston palvelemaan keskiyön kriisin aikana, joka alkaa sunnuntailaista. Alfa ja Omega seisoivat Hiddekelin veden yllä ja kohottivat molemmat kätensä taivasta kohti vannoin, että kun hajotus 18. heinäkuuta 2020:stä heinäkuuhun 2023 olisi täyttynyt, ne ihmeet, jotka liittyvät Kristuksen työhön yhdistää jumaluutensa ihmisyyteen, olisivat päättäneet.

Tämä on sama julistus kuin kymmenennessä luvussa, seitsemän ukkosenjylinän linjassa, sillä Hän ei ainoastaan siellä päättänyt ajan profeetallista sovellusta, vaan Hän myös ilmaisi, että seitsemännen pasuunan soimisen päivinä Jumalan salaisuus tulisi päätökseen. Danielin kahdennentoista luvun rinnakkainen kohta osoittaa, että kun hajottaminen päättyi heinäkuussa 2023, myös Jumalan kansan sinetöimisen päättäminen tuli päätökseen, kuten sitä kuvaa seitsemännen pasuunan soiminen, joka osui yhteen sen kanssa, että Kristus kohotti kätensä ja vannoi kummassakin rinnakkaisessa kohdassa.

Danielin kahdentoista luvun kolmiosaisen sanoman ensimmäisellä profeetallisella ajanjaksolla ja viimeisellä profeetallisella ajanjaksolla on alfa- ja omega-tunnusmerkki. Jakeen seitsemän ensimmäinen ajanjakso osoittaa juuri saman ajanjakson päättymisen, jonka jakeen kaksitoista ilmaisee alkavan. Jakeiden seitsemän ja kaksitoista välissä esitetään lopun ajan historia vuodesta 1989 koetuksen ajan päättymiseen saakka. Jakeen seitsemän alfa-ajanjakson ja jakeen kaksitoista omega-historian keskellä esitetään ihmiskunnan viimeinen kapina sunnuntailaista siihen asti, kunnes Miikael nousee, ja se esitetään juuri siinä luvussa, jossa Miikael nousee.

Keskimmäisen ajanjakson kapina on ensisijaisesti kapinan ulkoinen historia, mutta ensimmäiset kolmekymmentä vuotta ovat niiden pappien valmistamisen sisäinen historia, jotka ovat suorassa vastakkainasettelussa seuraavaa 1260:n ajanjaksoa edustavien ulkoisten voimien kanssa.

Keskimmäinen ajanjakso edustaa heprealaisen aakkoston kolmastoista kirjaimen kapinaa, ja se yhdistyy sisäiseen siinä, että se kuvaa suuren taistelun viimeistä taistelua maapallolla armonajan vielä viipyessä. Sen ulkoisen ja sisäisen yhdistelmä on myös Danielin viimeisen näyn sanoma, jota edustavat Hiddekel-joki ja ne kolme lukua, jotka nekin kantavat Alfa ja Omega -allekirjoitusta ja rakentuvat totuuden rakenteelle. Ensimmäinen ja viimeinen luku käsittelevät Jumalan kansan sinetöimistä; tätä kansaa kuvataan tähtinä, jotka loistavat iankaikkisesti. Kapinan keskimmäinen luku yksilöi saman historian, joka esitetään jakeessa yksitoista 1290 vuotena, mikä on keskimmäinen jae aivan samassa rakenteessa.

Kun Kristus käyttää kättänsä profeetallisessa rakenteessa, se edustaa monia totuuksia, mutta se edustaa myös sitä polkua, jota Hän johtaa kansaansa kulkemaan. Jeesuksen Kristuksen ilmestystä alettiin avata heinäkuussa 2023. Tähän avaamiseen sisältyy seitsemän ukkosenjylinän sekä Danielin sanoman avaaminen, sellaisina kuin ne esitetään kahdennessatoista luvussa. Avaaminen tapahtuu neljänneksikymmenennen jakeen kätkeytyssä historiassa, joka alkoi vuonna 1989 ja päättyy sunnuntailakiin. Tuossa historiassa Jumalan kansa sinetöidään, ja heidät sinetöidään Pyhän Hengen vuodatuksen kautta. Pyhän Hengen viimeinen vuodatus tunnistetaan Ilmestyskirjan kahdeksannessa luvussa, jossa sitä kuvataan seitsemäntenä ja sen tähden viimeisenä sinettinä. Juudan sukukunnan Leijona voitti viidennessä luvussa avatakseen kirjan, joka oli sinetöity seitsemällä sinetillä.

Kuudes sinetti nosti esiin kuudennen luvun lopussa kysymyksen siitä, kuka voisi kestää sinä aikana, jolloin synnille ei enää ole välitystä.

Sillä hänen vihansa suuri päivä on tullut; ja kuka voi kestää? Ilmestys 6:17.

Seuraava luku, tai voidaan sanoa seuraava jae, esittelee sadan neljänkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen sekä sen suuren joukon, joka kootaan Jumalan valtakuntaan sunnuntailakia koskevan kriisin aikana. Sata neljäkymmentä neljä tuhatta ovat vastaus kuudennen sinetin kysymykseen. Sen jälkeen kun heidät on esitetty seitsemännessä luvussa, kahdeksas luku osoittaa seitsemännen ja viimeisen sinetin poistettavan.

Ja kun hän oli avannut seitsemännen sinetin, tuli taivaassa hiljaisuus noin puoleksi tunniksi. Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat Jumalan edessä; ja heille annettiin seitsemän pasuunaa. Ja toinen enkeli tuli ja asettui alttarin ääreen, mukanaan kultainen suitsutusastia; ja hänelle annettiin paljon suitsutusta, että hän uhraisi sen kaikkien pyhien rukousten kanssa kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. Ja suitsutuksen savu, joka nousi pyhien rukousten kanssa, kohosi enkelin kädestä Jumalan eteen.

Ja enkeli otti suitsutusastian, täytti sen alttarin tulella ja heitti maan päälle; ja kuului ääniä ja ukkosenjylinää ja näkyi salamoita, ja tuli maanjäristys. Ilmestys 8:1–5.

Jesajan kuudennessa luvussa ”hiilenä” esitetty ”tuli”, jonka sisar White tunnistaa puhdistuksen vertauskuvaksi, otetaan alttarilta ja heitetään maahan. Taivaasta helluntaina tullut ”tuli” esitettiin ”tulikielinä”. ”Tuli” on se, mitä liiton sanansaattaja käyttää puhdistukseen Leevin pojat.

”Hänen viskimensä on hänen kädessään, ja hän puhdistaa tarkoin puimatantereensa sekä kokoaa nisunsa aittaan.” Matteus 3:12. Tämä oli yksi puhdistamisen ajoista. Totuuden sanojen kautta akanat erotettiin nisusta. Koska monet olivat liian turhamaisia ja omavanhurskaita ottaakseen vastaan nuhdetta, liian maailmaa rakastavia hyväksyäkseen nöyryyden elämän, he kääntyivät pois Jeesuksesta. Monet tekevät yhä samoin. Sieluja koetellaan tänään samoin kuin noita opetuslapsia Kapernaumin synagogassa. Kun totuus saatetaan sydämen eteen, he näkevät, ettei heidän elämänsä ole sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. He näkevät tarvitsevänsä itsessään täydellisen muutoksen, mutta eivät ole halukkaita ryhtymään itsensäkieltämisen työhön. Sen vuoksi he vihastuvat, kun heidän syntinsä paljastetaan. He lähtevät pois loukkaantuneina, samoin kuin opetuslapset jättivät Jeesuksen nuristen: ”Tämä on kova puhe; kuka voi sitä kuulla?” Alfa ja omega, s. 392.

Tuli on se, joka tuli alas Elian uhrin päälle, niin kuin myös Gideonin enkelille tuoman uhrin päälle. Puhdistuksen ”tuli” on Jumalan Sana, sillä pyhitetyksi tuleminen merkitsee Hänen Sanansa kautta pyhitetyksi tulemistä. Se ”tuli”, joka heitetään alas maan päälle, kun seitsemäs sinetti avataan, osoittaa sen profeetallisen sanoman voiman, joka avataan sineteistään viimeisinä päivinä, seitsemännen pasuunan soidessa, niiden tapahtumien lopullisen ja täydellisen täyttymyksen aikana, joita seitsemän ukkosenjyrinää edustavat ja jotka Danielin kahdentoista luvun kolme profeetallista ajanjaksoa vahvistavat ja jotka oli sinetöity viimeisiin päiviin asti.

Jeesuksen Kristuksen ilmestys, joka avataan juuri ennen ihmisten koetusajan päättymistä, käsittää seitsemän ukkosenjyrinän avaamisen, seitsemännen sinetin poistamisen, Danielin kirjan kahdennentoista luvun avaamisen sekä Danielin kirjan yhdennentoista luvun neljänkymmenen jakeen kätkeytyn historian avaamisen, juuri sen historian, jossa enkeli kysyi pellavavaatteeseen puetulta Mieheeltä, mikä olisi näiden ihmeiden loppu.

Pellavapukuinen mies vastasi ja sanoi: Kun saavut viivytyksajan päätökseen heinäkuussa 2023, olet tullut sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen historiaan.

Hän sanoi myös, että Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kolmen ja puolen vertauskuvallisen päivän lopussa Danielin kirjasta peräisin oleva profeettallinen sanoma avattaisiin sineteistä, niin kuin lopun aika vuonna 1798 sitä esikuvallisesti osoitti. Totuus, joka silloin avattaisiin sineteistä, kolmen ja puolen vertauskuvallisen päivän lopussa, löytyisi juuri niistä Danielin kirjan yhdeksästä jakeesta, jotka osoittavat ja määrittelevät Danielin kirjan sinetöimisen ja sinettien avaamisen.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

”Kun Kristus tuli tähän maailmaan, sukupolvesta sukupolveen perityt perinnäissäännöt ja Raamatun inhimillinen tulkinta kätkeyivät ihmisiltä totuuden sellaisena kuin se on Jeesuksessa. Totuus oli haudattu perinnäissääntöjen paljouden alle. Pyhien kirjoitusten hengellinen sisältö oli kadonnut; sillä epäuskossaan ihmiset sulkivat taivaallisen aarteen oven. Pimeys peitti maan, ja synkeä pimeys kansat. Totuus katsoi alas taivaasta maan päälle; mutta missään ei tullut näkyviin jumalallista leimaa. Kuoleman peiton kaltainen synkkyys levisi yli maan.

”Mutta Juudan sukukunnan Leijona voitti. Hän avasi sinetin, joka sulki jumalallisen opetuksen kirjan. Maailman sallittiin katsella puhdasta, väärentämätöntä totuutta. Totuus itse laskeutui alas vierittääkseen pois pimeyden ja tehdäkseen tyhjäksi eksytyksen. Taivaasta lähetettiin Opettaja sen valon kanssa, jonka tuli valaista jokainen ihminen, joka tulee maailmaan. Oli miehiä ja naisia, jotka innokkaasti etsivät tietoa, profetian varmaa sanaa, ja kun se tuli, se oli kuin valkeus, joka loistaa pimeässä paikassa.” Spalding Magan, 58.

”Kirjanoppineet ja fariseukset väittivät selittävänsä Kirjoituksia, mutta he selittivät niitä omien käsitystensä ja perinnäissääntöjensä mukaisesti. Heidän tapansa ja ohjeensa kävivät yhä vaativammiksi. Hengellisessä merkityksessään pyhä Sana tuli kansalle kuin sinetöity kirja, suljettu heidän ymmärrykseltään.” Signs of the Times, 17. toukokuuta 1905.